

Ejeren til at betale et lige saa stort Beløb i Indkomstskat; det er i hvert Tilfælde ikke noget, som paa en klækkelig Maade kan lette det store Tryk, der for Tiden hviler paa det danske Landbrug. Det er for mig aldeles uimodsigeligt sandt, at der skal ganske andre langt kraftigere Midler til. — Altsaa jeg siger, at jeg slutter mig ikke til dem, som hellere ville tage noget, der er mindre godt for at faa det straks, end søge at faa noget, der har Betingelserne for stadig at kunne virke, og virke heldbringende, og det kan efter min Mening et Forslag som det, jeg omtalte, ikke gøre. Jeg mener selvfølgelig, at Love som disse, som omfatte Millioner, og som ere vanskelige at overse for Menigmand, ere et ypperligt Agitationsmiddel. Det er egentlig deri, at de have deres umaadelige Fordel, men jeg vilde meget beklage, om Flertallet af Lovgivningsmagten skulde komme til det at bøje sig for Agitationen med Bevidsthed om, at det, man faar, er noget urigtigt eller noget slet. Jeg for mit Vedkommende vil ikke være med dertil.

Naar jeg før sagde, at jeg anser Regeringens Forslag for at være et godt Forslag — jeg vil ikke gaa saa vidt at sige, at det er fejlfrit, end sige at det er ideelt — saa skal jeg dog lidt nærmere søge at begrunde det. Jeg anser det blandt andet for i den Henseende at være et godt Forslag, at man kommer ud over den store Vanskelighed, der hidtil har været til Stede ved at enes om en Formueskat, Jeg ser ikke rettere, end at den Vej, som Regeringen her foreslaar, fjerner de Vanskeligheder, der hidtil have været til Stede, ikke at tale om, at den ganske fjerner det, som jeg anser for at være en Umulighed ved en Formueskats Indførelse, den tvungne Selvangivelse. Jeg er ikke i Stand til at forstaa, hvorledes man kan paalægge en Mand at gøre, hvad han ikke er i Stand til at gøre, og jeg vil spørge om, hvor mange der i Virkeligheden ere i Stand til at opgive deres Formue, undtagen dem, der ere i det Tilfælde, som maa betegnes som et heldigt Tilfælde i vore Dage, at have deres Formue alene i rentebærende Papirer. Der er Spørgsmaalet kun, hvad er Kursen, saa er man jo fuldstændig paa det rene; men det er dog et forsvindende Mindretal. De, der særlig ville have Vanskelighed ved at opgive deres Formue, ville, saa vidt jeg kender Forholdene, være mine Standsfæller, dem, der eje Jord. Jeg gad nok egentlig vide, hvor mange der er i Stand til at

sige, hvor meget deres Jordejendom er værd. Og hvor mange af dem, der have en Forestilling derom, ere ikke i det Tilfælde, at de ville være nødte til at angive et Beløb, vel vidende, at det er meget større, end Ejendommen er værd. Det er f. Eks. Tilfældet med dem, der have saa høje Prioriteter, at Prioriteterne vokse op over Værdien, eller dog komme saa nær til Værdien, at det omtrent bliver det samme, som om Manden skal erklære sig fallit, naar han skal opgive sin Ejendoms virkelige Værdi. Det gælder jo desværre ogsaa i vore Tider, saa overordentlig mange, der have et brændende Ønske om at blive af med den Jord, de have, men som selvfølgelig ønske at faa saa meget som mulig for den. De ville være nødte til ikke paa nogen Maade at angive en mindre Værdi for Ejendommen end den, de forlange i Handel og Vandel for den, skønt baade den, der forlanger, og muligvis ogsaa den, der køber Ejendommen, ikke ved, hvad der er dens virkelige Værdi. Efter den Maade, hvorpaa det oprindelige Formuebeskatningsforslag forelaa, vilde man uden videre komme til at regne disse Værdier for Ejendomme lig med andre sikre Værdier, og lig Værdier, som give en bestemt og en sikker Rente, altsaa langt højere, end de i Virkeligheden ere værd. Jeg tror ikke, at man behøver at kende meget til Forholdene ude omkring paa Landet for at vide, at det er forholdsvis faa Ejendomme paa Landet, som give den sædvanlige løbende Rente af den Kapital, som de købes og sælges for. Idet man køber en Ejendom, saa køber man sig til lige et Udkomme, men hvorvidt dette Udkomme skyldes Renten af den Kapital, som er bunden deri, eller der tillige bliver en ekstra Fortjeneste som Entreprenørfortjeneste derved, det kan man ikke sige; nej, man køber en Ejendom, som man synes, man kan overkomme at betale for, hvad der skal betales, og man mener derigennem at have købt sig en Livsstilling, i hvilken man kan blive. Det gælder om en meget stor Del, om den største Del af Landejendommene, dem, vi kalde mindre Ejendomme, Bøndergaarde. Naar altsaa en saadan Ejendoms Værdi skal angives, og der ved Siden deraf skal betales en Indkomstskat af Erhvervet, som Manden har ved at drive den, og Kapitalværdien skal regnes lig med en fuld rentebærende Kapital, saa kan Landbruget ikke være tjent dermed. — Naar derimod Ejendommene ansættes til, hvad her kaldes Ejendomsskyld, efter det, som de maa antages